

Hvis man vil fastholde den historisk set meget lave rente, vi har, er det afgørende, at den private opsparing er stor og stabil. Det har skattereformerne fra 1987 og 1994 effektivt understøttet. Det kan i dag betale sig at spare op, og det koster penge at låne penge. Den lave rente er i ganske særlig grad en fordel for de nye, der skal ind på boligmarkedet.

Regeringen ønsker at fortsætte en sund økonomisk politik, der fastholder den lave rente, og som år for år fortsætter væksten i beskæftigelsen. Vi ønsker derfor også at videreføre, som økonomiministeren redegjorde for det, den gradvise nedsættelse af indkomstkatten, der er i gang, i årene efter 1998. Indkomstskattelettelserne må finansieres bl.a. ved højere arbejdsmarkedsbidrag og grønne afgifter, for det gælder først og fremmest om at sikre velfærdssamfundets fremtid og nedbringe gælden af hensyn til kommende generationer. Derfor er det uansvarligt at tilbyde generelle skattelettelser.

Regeringen prioriterer inden for denne ramme en aflastning af indkomstkatten for mennesker med små og jævne indkomster. Det er derfor, vi ikke også tør love, at skatterne på ejendomsbesiddelse kan nedsættes.

Men det giver ikke nogen mening at påstå, at en sådan udviklingsretning forringer boligejernes økonomi. Tværtimod, virkningen af regeringens politik er entydigt kommet og vil entydigt komme menige, almindelige familier til gode uanset deres valg af boligform.

Og så kunne jeg såmænd stoppe min del af besvarelsen af forespørgslen her, men jeg vil godt gøre lidt mere uddybende bemærkninger i et vist omfang direkte i samme bane som økonomiministeren.

Jeg har forstået, at denne forespørgsel oprindeligt blev udløst af nogle udtalelser, jeg var refereret for i Berlingske Tidende den 18. april i år.

Hvad skete der? Der skete det, at jeg på regeringens vegne afviste en tanke fra nationalbankdirektøren om at forhøje ejerboligbeskatningen. Det er ikke regeringens politik at indføre nye ejendomsskatter eller forhøje lejeværdiprocen-ten. Jeg gentog samtidig vort løfte, vort ønske, om fortsat aflastning af indkomstkatten især i bunden.

Jeg sagde faktisk ikke noget som helst om regeringens politik ved den lejlighed, som ikke var sagt på helt samme måde tidligere. Det blev f.eks. også sagt på regeringens pressemøde den 1. november 1996; det var det pressemøde, der

blev afholdt efter sammenbruddet af forhandlingerne om finansloven med De Konservative med deltagelse af økonomiministeren, den daværende erhvervsminister, fru Mimi Jakobsen, og mig selv.

Alligevel blev Berlingskes artikel for nogle oppositionspolitikere et påskud til at fremføre det sædvanlige arsenal af insinuationer om, at regeringen skulle have skumle planer om nye beslutninger, der kunne skrue boligejernes udgifter i vejret.

Formuleringen af dagens forespørgsel bygger på samme insinuation, men jeg gentager: Regeringen har ikke sådanne skumle planer. De skumle planer eksisterer kun i oppositionens propaganda, senest illustreret med den hetz og den samling usandheder, som fru Kirsten Jacobsen præsterede heroppefra for et øjeblik siden.

Flertallet af danskerne bor i ejerbolig, og deraf igen et flertal i et parcelhus med en have. Det giver gode trivselsmuligheder, ikke mindst for børnefamilier. Regeringen ønsker naturligvis ikke at afskære nogen som helst fra disse muligheder. Jeg mener, de nuværende regeringspartier har haft et hovedansvar for ledelsen af Danmark i de årtier, hvor velstanden og velfærden udviklede sig stærkest, og hvor vi fik en boligstandard, der er en af de bedste i verden. Hvorfor i alverden skulle netop disse partier ønske at ødelægge den gode udvikling? Jeg spørger bare. Regeringen ønsker tværtimod at fastholde, at Danmark er et foregangsland med hensyn til boligstandarden for hele befolkningen.

De sidste fire år har den førte økonomiske politik som sagt også bidraget afgørende til en forbedring af boligejernes økonomi. Det er et billede, der står i skærende kontrast til årene 1987 til 1993, hvor faldende ejendomspriser efter skattereform I og kartoffelkur gjorde et stort antal boligejere insolvente, og hvor uhyggeligt mange blev tvunget fra hus og hjem af tvangsauktioner. Det var med til at forstærke en alvorlig nedtur i samfundets økonomi. Som konsekvens af det fik vi stærkt stigende arbejdsløshed i årene frem til regeringsskiftet i 1993.

Siden da er ejendomspriserne steget med 40 pct. Næsten alle boligejere er igen blevet solvente. Udviklingen i ejendomspriserne, faldende rente og gode muligheder for at konvertere gammel, alt for højt forrentet prioritetsgæld har siden 1993 medvirket til at stabilisere familieøkonomien for det store flertal af boligejere. Faktisk er ejerboligudgifterne steget mindre end udgifterne i den gennemsnitlige lejlighed i de senere år.